

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **AGPI, a. s.**, se sídlem Vrcovice 64, Písek, zastoupené JUDr. Milanem Frišmanem, advokátem, se sídlem Budovcova 2530, Písek, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích,** se sídlem Lidická 11, České Budějovice, za účasti: **I. M. K.,** a **II. J. Š,** jako osob zúčastněných na řízení, obě zastoupeny JUDr. Josefem Šťastným, advokátem, se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. ZKI-O-52/259/2012 ze dne 14. 9. 2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 112/2012 - 50 ze dne 22. 2. 2013,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) učinila předmětem sporu před správními soudy část rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterou nebylo vyhověno jejímu nesouhlasu s provedením opravy údajů katastru nemovitostí. Konkrétně brojila žalobou vůči tomu, že v souboru popisných informací v katastrálním operátu katastrálního území Vrcovice budou i nadále evidovány jako rovnodílní vlastníci nově vytvořených pozemkových parcel č. 714/3 a 649/24 M. K. a J. Š. (osoby zúčastněné na řízení).

[2] Napadené rozhodnutí žalovaného je výsledkem vleklého správního řízení zahájeného na návrh stěžovatelky, kdy Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště Písek (dále jen "správní orgán prvého stupně") rozhodoval celkem třikrát, přičemž po dvojím zrušení a vrácení jeho rozhodnutí žalovaný to třetí, poslední, změnil, avšak toto jeho rozhodnutí bylo k žalobě stěžovatelky zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud") ze dne 27. 7. 2012 č. j. 10 A 25/2012 - 52 pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobu proti novému rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl rozsudkem, jenž je nyní ke kasační stížnosti stěžovatelky přezkoumáván.

[3] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek výhradně v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, jimiž je vázán (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s."). Stěžovatelka uplatnila důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud zkoumal také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě s ohledem na to, že kasační stížnost neobsahuje žádné nové argumenty. Zopakoval, že závěry jeho kvalifikovaných pracovníků pevně spočívají na dokumentech ze sbírky listin správního orgánu prvého stupně založených ve spisech a jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny v jeho rozhodnutí. Osoby zúčastněné na řízení rovněž využily svého práva se k věci vyjádřit a v zásadě se ztotožnily s rozhodnutími žalovaného a krajského soudu, jež považují za věcně správná. Pozemky parc. č. 649/24 a parc. č. 714/3 v k. ú. Vrcovice odkoupily dne 5. 9. 2007 od obce Vrcovice bez jakýchkoli závazků. Navrhly zamítnutí kasační stížnosti.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

A/ Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[5] Z logiky stížních bodů plyne, že nejprve bude zapotřebí vyjádřit se k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterým stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Podle jejího mínění neobsahuje žádný údaj o tom, co bylo zjištěno a prokázáno, co ne a proč, a postrádá rovněž hodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti.

[6] Tento pohled stěžovatelky Nejvyšší správní soud nesdílí. Napadený rozsudek rekapituloval podstatné momenty proběhnuvších správních řízení a obsáhle (na str. 6 až 10) se věnoval obsahu správního spisu z hlediska pro věc rozhodných skutkových zjištění, plynoucích z listin obsahujících jak písemné záznamy, tak i nejrůznější grafická zobrazení předmětných pozemků a jejich vývoj v čase. Detailně je zde popsáno, jakým způsobem došlo k chybnému evidování původní parcely č. 714 pozemkového katastru a proč má krajský soud za to, že k zásahu do vlastnického práva stěžovatelky nedošlo, když nově vytvořené parcely (č. 714/3 a č. 649/24) byly dříve součástí parcely 761/3, která však

nebyla předmětem převodu kupní smlouvou z 31. 1. 1992, jíž stěžovatelka nabyla mimo jiné parcelu č. 714, tvořenou tam označenými třemi částmi. Zjištěné skutečnosti byly také přesvědčivě vyhodnoceny a závěr krajského soudu o zákonnosti rozhodnutí žalovaného byl podložen podrobným rozborem geneze celé situace.

[7] Podle stěžovatelky rovněž v rozsudku schází odůvodnění závěru, že při vedení katastru došlo k chybě způsobené zřejmým omylem, a z jakých důkazů tento závěr plyne. Ani s tím však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Krajský soud se s touto otázkou dostačujícím způsobem vyrovnal na straně 4, zejména v odstavcích 3 a 4. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, když nejenže neshledal deficit důvodů skutkových, ale ani žádná dílčí pochybení v jeho odůvodnění a považuje jej za přezkoumatelný.

B/ Námitka nesprávného právního posouzení

[8] Druhou kasační výtkou stěžovatelka namítala, že ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), vůbec nemělo být aplikováno. Dosavadní údaje totiž chybné nebyly, a i kdyby ano, nevznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Zda jde v daném případě o zřejmý omyl při vedení a obnově katastru, je otázkou právní, a stěžovatelka ji zodpovídá tak, že podle ní nešlo o zřejmý omyl někdejšího pracovníka střediska Geodézie, nýbrž o nesprávnou úvahu při posouzení předmětné kupní smlouvy. Pro stručnost odkázala na své argumenty v žalobě ze dne 13. 11. 2012, strana 7 (pozn. soudu: ve skutečnosti se související argumentace nachází na stranách 5 a 6 žaloby).

[9] Smlouvou, která byla podle stěžovatelky nesprávně vyložena, je kupní smlouva uzavřená dne 31. 1. 1992 mezi M. K. a právním předchůdcem stěžovatelky, Agropodnikem Písek, o převodu celé řady pozemků na Agropodnik. Pro projednávanou věc má význam pouze louka **parc. č. 714** o výměře 1 522 m2, jež je podle specifikace předmětu koupě v bodě I. smlouvy dle stavu v evidenci nemovitostí u Střediska geodézie Písek na LV č. 173 pro obec a k. ú. Vrcovice tvořena „**č. stav. parc. 176, ost. plochou parc. č. 714/2 a částí parc. 649/4**“. Smlouva dále uvádí, že změny jsou podchyceny v identifikaci parcel ze dne 26. 11. 1991, č. zak. 1-940/595. Odkazovanou přílohou však není identifikace parcel, jak ji definuje § 27 písm. a) katastrálního zákona, ale snímek pozemkové mapy doplněný schematickým zákresem podle stavu katastrální mapy k r. 1951 vyhotovený dne 21. 11. 1991, č. 01-940/595 (pozn. soudu: chybné datum vyhotovení převzal i krajský soud, avšak o totožnosti listin vzhledem k dalším identifikačním prvkům není pochyb).

[10] Podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.*

[11] Správní orgány i soudy konstantně vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu, pramenící z výkladu neurčitého pojmu zřejmý omyl provedeného v jeho rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 13 (dostupný na www.nssoud.cz): „*vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena*

nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu)."

[12] Také stěžovatelka na takový výklad poukazuje, avšak na rozdíl od žalovaného a krajského soudu má za to, že její případ do okruhu skutečností považovaných za zřejmý omyl nespadá, a tudíž nebylo namístě provedení opravy údajů v katastru.

[13] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že účelem řízení vedeného z důvodů definovaných v § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je uvedení údajů zapsaných v katastru nemovitostí do souladu s obsahem listin, na jejichž základě byly tyto údaje zapsány. V této souvislosti lze odkázat na již ustálenou judikaturu, např. na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15 (publ. pod č. 403/2004 Sb. NSS), kde se výslovně uvádí, že „*institut opravy chyb v katastrálním operátu (...) není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem (...) katastrálnímu úřadu* (v tomto typu řízení – pozn. NSS) *nepřísluší rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem; rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky*". Jde tedy o rozhodování, jehož účelem je zajištění pořádku ve veřejné evidenci [srov. § 1 katastrálního zákona, ve vazbě na § 4 odst. 1 a odst. 2 písm. b) tohoto zákona], nikoli o rozhodování, kterým by bylo jakkoli zasahováno do vlastnických či jiných věcných práv k nemovitostem.

[14] Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, že pochybení při vedení katastru spočívalo v tom, že jasné údaje z kupní smlouvy o předmětu převodu byly zaznamenány chybně, protože jako podklad byl v rozporu s právními předpisy použit nepřesný nákres připojený ke kupní smlouvě, jenž ale neodpovídal závazným údajům evidence nemovitostí (zápisu rozhodnutí o dědictví D 175/77 pol. VZ 34/1978 na LV č. 178). Zřejmým omylem tak došlo k tomu, že právnímu předchůdci stěžovatelky bylo na LV č. 299 zapsáno vlastnictví nejen převáděné parcely č. 714 sestávající z výše vyjmenovaných částí, ale i části původní parcely PK č. 761/3, která však předmětem převodu nebyla (v nynějších záznamech jsou tyto dvě části označeny jako 714/3 a 649/24). Chybný zápis nenavazoval na zápisy do té doby v evidenci nemovitostí evidované a oprava dle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona sledovala odstranění takového nežádoucího stavu.

[15] Že byly zapsány chybné údaje je zřejmé z porovnání grafické přílohy kupní smlouvy se soutiskem katastrální mapy a rastru pozemkového katastru, přičemž na základě § 6 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, účinného v době provedení předmětného záznamu, mělo být vycházeno pouze ze závazných údajů evidence nemovitostí (rozhodnutí o dědictví) a nikoli ze schematického zákresu přiloženého ke smlouvě, jenž způsobilým podkladem není. Chyba vznikla vadným porovnáním totožnosti parcel se stavem evidence právních vztahů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem vyjádřeným v odůvodnění rozsudku krajského soudu, že se jedná o vadu skutkovou, spočívající v nedostatečné volbě identických bodů pro ztotožnění grafických podkladů. Opravou takové chyby se v žádném případě nemění právní stav založený kupní smlouvou a nemohlo být dotčeno vlastnické právo stěžovatelky, neboť nikdy nekoupila (a podle jednoznačného textu smlouvy ani nezamýšlela koupit) část parcely 761/3 pozemkového katastru, z níž byly vytvořeny dvě části (č. 714/3 a 649/24), které ale byly původně (bezprostředně po koupi) shora popsaným způsobem chybně zaevidovány jako součásti převáděných pozemků č. 714/2 a části pozemku č. 649/4 (nyní č. 649/23). Nešlo o nesprávnou právní úvahu při posouzení kupní smlouvy, neboť pracovník správního orgánu žádnou úvahu o tom, kdo má nebo měl být oprávněným nebo povinným z právního vztahu, neprováděl, pouze k zápisu použil nesprávný podklad, v důsledku čehož „připsal“ stěžovatelce dvě (nyní vydělené) parcely, které nikdy nevlastnila. Tyto dvě části parcel v důsledku onoho omylu nebyly převedeny do katastrálního operátu při jeho obnově. V podrobnostech lze odkázat na vyčerpávající odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že bylo nepochybně prokázáno, že údaje o pozemku ve vlastnictví stěžovatelky byly chybné, přičemž k chybě došlo zřejmým omylem, takže aplikace § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona byla namístě. Důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

C/ Námitka jiné vady řízení před soudem

[17] Další námitkou vytýkala stěžovatelka krajskému soudu, že shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným a přesvědčivým přesto, že je v podstatě stejné jako to předešlé, které však zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tato námitka může být považována za tzv. jinou vadu řízení před soudem, mohla-li by taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný po kasaci jeho původního rozhodnutí sice setrval na věcně stejném řešení, avšak doplnil je dle instrukce soudu v potřebné míře o uvedení důvodů, které ho k takovému rozhodnutí vedly. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje rozhodnutí žalovaného za dostatečně odůvodněné a přesvědčivé.

D/ Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným

[19] Poslední námitkou [důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] stěžovatelka tvrdila, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci, když neprovedl potřebné dokazování, a své rozhodnutí opřel pouze o vlastní závěry, které však vyžadují odborné znalosti. Odkázala na text žaloby, kde se vyjádřila v tom smyslu, že tam, kde jde o odborné posouzení skutečností důležitých pro rozhodnutí, znalosti pracovníků správního orgánu nepostačují, takže je povinností úřadu opatřit znalecký posudek.

[20] Nejvyšší správní soud k této povýtce obecně formulované námitce konstatuje, že z obsahu správního spisu čítajícího několik svazků je patrno, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně – z listin a zobrazení zde založených je patrné, jakými změnami postupně záznamy o předmětných nemovitostech procházely a kdy a jak došlo k mylnému zápisu. Rovněž soud, který nemá a nemůže mít odborné znalosti v oboru zeměměřictví či o vedení katastru, ze shromážděných podkladů byl schopen posoudit, že ve skutkové otázce došlo k omylu, který lze napravit postupem předvídaným katastrálním zákonem tak, jak to učinil žalovaný. Znalecký posudek by byl v takovém případě nadbytečný, neboť k úkonům při vedení katastru se kvalifikovaně může vyjádřit katastrální úřad nebo inspektorát, do jehož působnosti tato problematika primárně patří. Ani tuto námitku neshledal zdejší soud důvodnou.

III. Závěr a náklady řízení

[21] Protože Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu zákonným, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Jelikož soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a nebyly shledány žádné důvody zvláštního zřetele hodné, bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemají právo (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu